

Det var i dette Hjem, hos disse Mennesker, at Per søgte Tilflugt efter sin hemmelige Nattefart over Kattegat med Moderens Lig. Baade legemligt og sjæleligt forkommen naaede han Kærsholm ved Middagstid samme Dag, som han om Morgenens tidlig havde forladt Skibet ved Fjordmundingen.

Han fik den bedste Modtagelse ikke alene af Hofjægermesterinden og hendes Søster, Baronessen, som endnu opholdt sig der paa Besøg, men ogsaa af selve Hofjægermesteren, som netop havde modtaget Meddelelse om, at han undtagelsesvis havde vundet en af sine Processer.

For straks at sætte Per ind i Processens vidtløftige Forhistorie førte han ham ind i sin Stue, og benyttede her Øjeblikket til at fortælle ogsaa om de andre to Retstrætter, han havde vundet i sit Liv, og hvorefter den ene efter hans Fremstilling drejede sig om et saa enestaaende mærkværdigt og indviklet Tilfælde, at Højesteret havde voteret i Sagen samfulde tre Dage.

Per var glad ved at faa Lov til at sidde ganske tavs med sine egne Tanker, der stadig fulgte Moderens Kiste.

Hofjægermesteren, der ikke var vant til at have en saa taalmodig Tilhører, betroede bagefter sin Kone, at han fandt hendes unge Ven meget tiltalende. Da Per ved Middagsbordet bragte Tiden for sin Afrejse paa Tale, var Hofjægermesteren næsten den, der ivrigst søgte at overtale ham til at slaa sig lidt til Ro paa Kærsholm nu, da Sommeren endelig var kommen.

Per var let at friste. Han følte slet ingen Længsel efter København. Og — tænkte han — hvor skulde han kunne finde et bedre egnet Sted til at gennemstride den aandelige Krise, hvis Komme han forudføjte? Han havde faaet et roligt og smukt Værelse i en Sidefløj af Hovedbygningen. Det vendte ud mod Parken, og Dagslyset derinde dæmredes mildt af en Række høje, tætlovede Kastanier udenfor. Midt i Stuen, paa et hvidskuret Gulv, stod et firkantet Egebord med svære Kugleben og fire højryggede Stole omkring. Sengen havde Plads bag et Skærnbræt, hvor den ligesom bevogtedes af en høj, gammeldags Jernkakkelovn som af en Ridder i Rustning. Paa Væggen mellem Vinduerne hang en Boghylde fuld af Bøger.

Han havde straks følt sig meget tiltalt af dette Værelse, der var saa velgørende forskelligt fra de nummererede og uniformerede Hotelrum, hvori han nu saa længe havde været fordømt til at leve. Dets grønne Halvskumring svarede til noget